

За останні 24 години

- 21:47 Туск вкловився про конфлікт навколо Героїв УПА - "Україна має вирішити проблему"
- 21:10 Кількість поранених внаслідок удару по заводу «Яготинське для дітей» на Київщині зростає
- 20:41 Зеленський відреагував на відмову Путіна від зустрічі - "грошей у РФ має стати менше, а тиску більше"
- 19:31 Макрон анонсував зустріч із Зеленським та ще двома європейськими лідерами в Лондоні
- 19:13 Вихідні в Україні будуть теплими – прогноз погоди на 6-7 червня

ЗАВАНТАЖИТИ ЩЕ

Головна / Суспільство

Директорка Будинку культури у 24 роки: інтровертка та дизайнерка одягу відроджує культуру в селі

ЯРОСЛАВ КУЛІШ 29 травня 08:30

Дарія Бутко мріяла створювати вишукане вбрання, але замість підйому потрапила на сільську сцену в Чернігівській області. Сьогодні їй 24, вона керує Будинком культури в селі Гмирянка (розташованому за 100 кілометрів від обласного центру), лагодить дверні ручки, вчить дітей грати на лояках і збирає тисячі гривень для ЗСУ. Історія про те, чому людям навіть у найтяжчі часи життєво необхідне свято - у матеріалі **Коротко про**.

«Погоджуємося - потім думаємо»

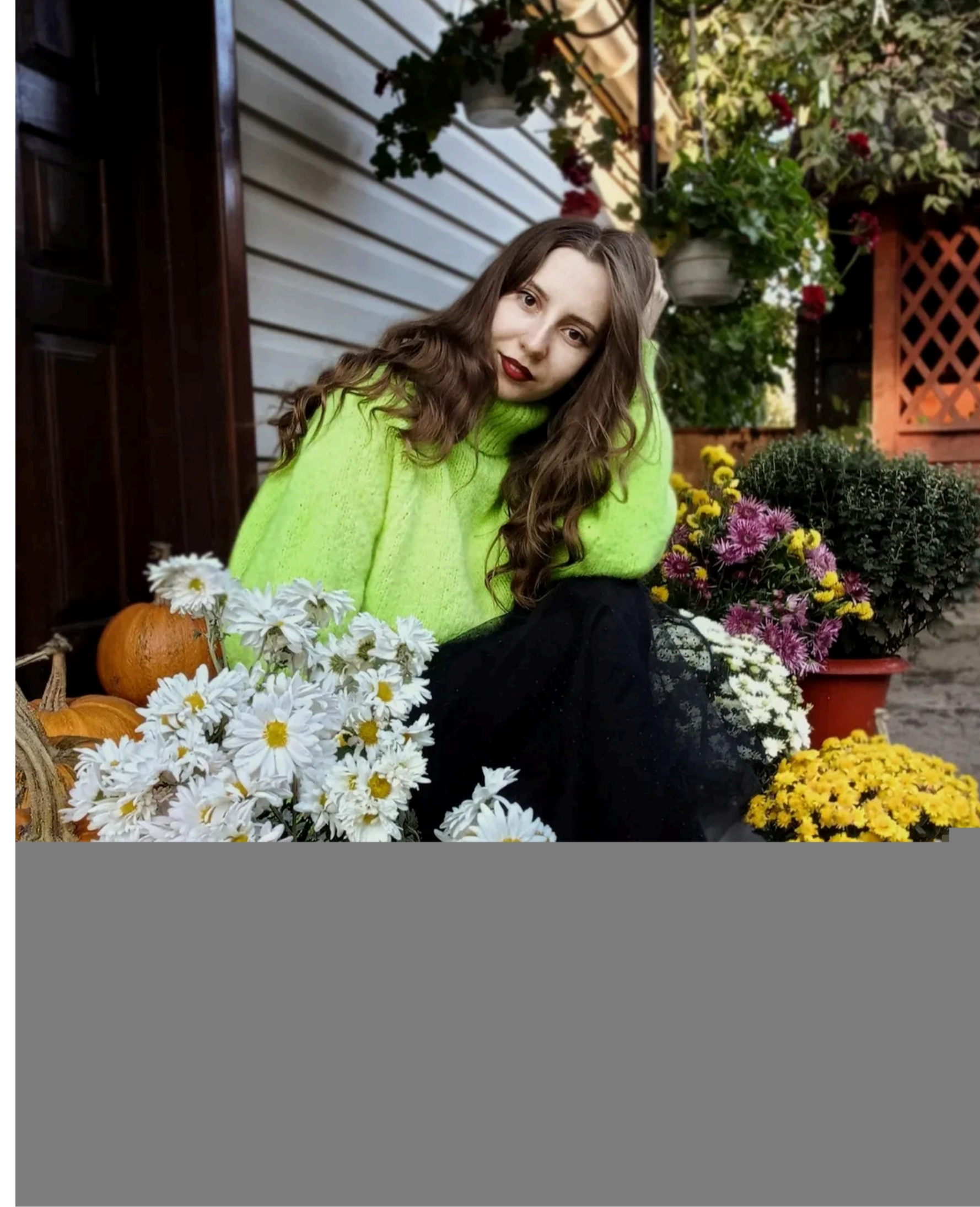
Майже два роки тому Дарія Бутко, нещодавня випускниця столичного вишу, й уявити не могла, що її робочі будні починатимуться не в дизайнерському ательє, а за лаштунками сільського Будинку культури. До Києва вона їхала за мрією про високу моду, але пандемія, а згодом і повномасштабна війна змінили всі плани. Навчання стало дистанційним, столиця - тривожною, і дівчина повернулася спочатку на якийсь час, а тепер уже й на постійне проживання до рідного села. Тут безпечніше, та й коріння все ж тримало міцно, адже Дарія пам'ятає, як сама в дитинстві бігала на сцену місцевого БК, брала участь у кожному концерті.

Коли попередня директорка вирішила звільнитися, вона просто прийшла до Дарії й приголомшила: «Я йду, потрібен новий керівник. Спробуєш? Там немає нічого складного».

- Мені здається, часу на роздуми у мене особливо й не було, - посміхається Дарія. - Знайоми тоді жартували: «У тебе є рівно місяць, щоб звикнути до цієї новини». Загалом спрацював принцип: погоджуємося - а думати будемо потім. У 23 роки страшно відчиняти будь-які нові двері, а тут - одразу керівна посада. Найбільше я боялася підвести людей, які в мене повірили, піддатися паніці і просто здатися.

Було й ще одне приховане «але», про яке Дарія довгий час мовчала. Вона - стовідсоткова інтровертка. З тих людей, кому затишніше за все - наодинці з власними думками та ескізами одягу. А тут треба постійно бути на видноті, і це її спочатку сильно бентежило.

- Знаючи це, я сама собі досі ставлю запитання: як так сталося, що я тут? Напевно, творчість має якусь магнітну силу - притягнула й не відпускає, - ділиться дівчина.

Поза роботою Дарія любить домашній затишок та самотність. Фото: особистий архів Дарія Бутко

Між сценарієм та дверними ручками

Штат сільського БК невеликий: сама Дарія, художній керівник, бібліотекар та прибиральниця. Зарплата - мінімальна (дівчина навіть соромиться називати суму. - Авт.), а от коло обов'язків велике, майже безкінечне. Коли у Дарії запитують, чим конкретно вона займається на роботі, вона ніяковіє, бо робити доводиться геть усе. Сьогодні вона пише сценарій до свята й шукає актуальний репертуар, завтра - розробляє дизайн сцени (ось де знадобився диплом дизайнерки одягу), а післязавтра - ремонтує реквізит.

- Віднедавна я, наприклад, умію самостійно міняти дверні ручки. Доводиться бути універсальним менеджером. А іноді здається, що я працюю нянею у дитячому садку. Дітей, які приходять на гуртки, треба ж не просто зайняти, їх потрібно запалити, захопити процесом, - розповідає вона.

До речі, про дітей. Головна гордість молодшої директорки - місцевий колектив ложкарів. Це наймолодша і найвідданіша творча група в Гмирянці. Малюки чатують на Дарію перед репетиціями щодня. Навіть коли заняття офіційно закінчуються, вони відмовляються розходитися по домішках. Вони готові просто тут, у прохолодних приміщеннях БК, вчити шкільні уроки, аби лише побути довше.

- Нещодавно після двох звітних концертів вони всією юрбою підбігли до мене, обійняли міцно-міцно і кажуть: «Ми тебе любимо!». У такі моменти розумієш, що це і є твоя найголовніша, найцінніша плата за те, чим я займаюся, - зізнається дівчина.

Колектив ложкарів - улюбленці молодшої директорки. Фото: особистий архів Дарія Бутко

Культура воєнного часу та «погана мама»

Дарія очолила БК, коли країна вже жила в реаліях великої війни, тому поділу на «до» та «після» для неї не існує. З перших днів вона чітко визначила, що суто розважальних заходів тут не буде. Кожен концерт у Гмирянці - благодійний.

За півтора року роботи під керівництвом 24-річної дівчини маленька сільська сцена збрала 31 тисячу гривень. Не така вже і велика сума в масштабах країни, але значна для молодшої директорки скромного сільського БК. І це без урахування місцевих ярмарків. Кожна зароблена гривня йде на добрі справи - закупівлю основи для маскувальних сіток (які плетуть тут же) або відразу на фронт.

При цьому в БК примудряються балансувати між минулим і майбутнім. Тут відкрили кімнату-музей, де дбайливо збирають предмети старовинного місцевого побуту (козацькій Гмирянці вже понад 400 років), і тут же, у вихідні, влаштовують вечори відпочинку для місцевої молоді - дискотеки. Щоправда, з молодими односельцями Дарії часом доводиться вмикати суворість.

- Іноді я буваю «поганою мамою», - зізнається Дарія. - Можу й покарати, скасувати дискотеку на наступні вихідні, якщо вони зламають ті багатостраждальні дверні ручки або накоять якоїсь іншої шкоди. Але загалом ми ладнаємо. Для молоді це єдине місце в селі, де можна цивілізовано відпочити.

До кожного свята у Гмирянці підходять творчо. Фото: особистий архів Дарія Бутко

Оберіг під сходами

Місцеві жителі Дарію люблять, хоча спочатку дехто й сумнівався: мовляв, занадто молода, щоб мати власну позицію. Зараз ці розмови вщухли. У селі в кожного повно турбот - городи, господарство, нескінченна фізична праця. Але Дарію раз у раз зупиняють на вулиці з одним питанням: «Ну що там, коли вже наступний концерт?».

Люди скучили за душевним теплом і святом. На минулий День матері, 10 травня, злива стояла стіною з ранку до вечора, але зал БК (а це 150 лише сидячих місць!) усе одно був забитий вщерть - люди позалишали свої теплі оселі, щоб просто побути разом і перемикнути думки від важких новин.

А ще Будинок культури в Гмирянці дивовижно притягує живі душі. Сюди постійно забігають вуличні коти, залітають і в'ють гнізда ластівки, а минулого літа хтось підкинув до ганку крихітне щуця. Песик довго жив під сходами БК, підготовуваний працівниками, аж поки Дарія не витримала й не забрала його до себе додому. Тепер цей хвостатий знайда став для неї особистим оберегом, який щоранку проводжає на роботу.

На запитання про те, що її саму захищає від вигорання, Дарія відповідає чесно: самотність і тиша.

- Мені складно розділяти роботу й дім, я навіть засинаю з думками про БК. Тому після масштабних заходів мені життєво необхідний тиждень абсолютного спокою. Щоб якнайменше людей навколо і просто зайнятися чимось своїм, погортати стрічку в соцмережах, знайти нові дизайнерські тенденції.

Молода керівниця не будує планів на 10 років наперед - зараз у селі, як і в усій країні, під кімнатку «тут і зараз» живуть абсолютно всі. Але Дарія вірить у краще. Мріє про перемогу, про той день, коли сільські концерти стануть абсолютно безтурботними, а місцева творчість виїде далеко за межі однієї лише Гмирянки.

Новини по темі: [розваги](#) [палац культури](#) [чернігівська область](#)

Підпишіться на нас в соц. мережах

Статті по темі

- 4 червня **Жорстокість Путіна: як минуле Росії виправдовує масове насильство й терор у війні** [суспільство](#)
- 4 червня **Станцював вальс із однокласницею у кріслі колісному: як випускник зі Львова змінив фінал шкільної драми** [суспільство](#)
- 2 червня **Метро не кемпінг: чи має влада право заборонити намети під час нічних тривог** [суспільство](#)